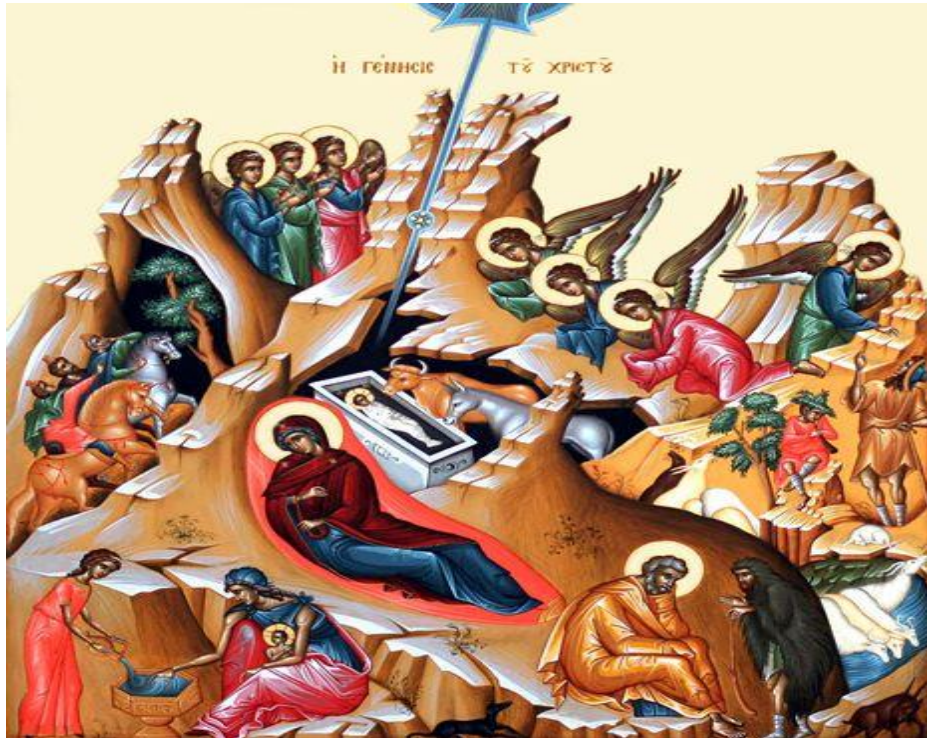

ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΦΥΕΣ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Χριστός γεννάται, δοξάσατε Λαοί

Του Ευάγγελου Γριβάκου, Αντιστρατήγου ε.α - Νομικού

Όταν πλέον έφθασε το πλήρωμα του χρόνου κατά τις Γραφές, η προετοιμασία της Ανθρωπότητας από τους Προφήτες και την κλασική Ελληνική Παιδεία είχε ήδη συντελεσθεί και η Ελληνική γλώσσα ήταν έτοιμη να διαδώσει τον ευαγγελικό Λόγο σε ολόκληρο τον τότε πολιτισμένο κόσμο, τότε συνέβη *«το προ αιώνων απόκρυφον και αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, το χρόνοις αιωνίοις σεσιγημένον»* (Ρωμ. 16,25): Η Γέννηση του Σωτήρος Χριστού επί της Γης.

Ο *«επιδημήσας Λόγος του Θεού εκένωσεν εαυτόν, ίνα τω κενώματι αυτού πληρωθή ο κόσμος»*. Ο Θεός γίνεται τέλειος και αληθινός άνθρωπος, χωρίς να παύσει να είναι τέλειος και αληθινός Θεός, για να κάνει τον άνθρωπο πλήρη και τέλειο υιό του Θεού και Θεό κατά χάριν. Ο πλούσιος *«εν ελέοις και οικτιρμοίς»* Ύψιστος Θεός ενσαρκώνει την προσδοκία όλων των Εθνών, τον Υιόν του τον Μονογενή, τη δεύτερη μορφή της Αγίας και αδιαιρέτου Τριάδος. *«Τότε ο Λόγος σάρξ εγένετο»*, θεολογεί ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, *«και εσκήνωσεν εν υμίν και εθεασάμεθα την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά Πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας»*.

Γεννήθηκε, λοιπόν, ο Σωτήρας μια παγερή αλλ'αστερόεσσα χειμερινή νύκτα σε μια άσημη χώρα όπου έναυλα ακόμη ηχούσαν τα περι Αυτού κηρύγματα πολλών Προφητών και Δικαίων. Η μικρή κωμόπολη της Βηθλεέμ έμελλε έκτοτε να γίνει η κοιτίδα της νέας, παγκόσμιας θρησκείας και από αυτήν να εκλάμψει η δύναμη της Σοφίας του Θεού, *«του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην και εξαποστείλαντος στον κόσμο τον Υιόν Αυτού τον Μονογενή»*. Το λίκνο του Θείου Βρέφους - η φάνη των αθώνων ζώων - παρά την φαινομενική του γυμνότητα, έγινε η υπερβατική εστία του μυστήριου της Θείας Ενανθρωπίσεως και επιβεβαίωσε την αυταπόδεικτη αλήθεια ότι η φτώχεια και η αφάνεια είναι ανίσχυρες να ελαττώσουν την πραγματική αξία του ανθρώπου, όπως, αντίθετα, αδυνατούν να προσθέσουν κάτι περισσότερο σε αυτήν ο πλούτος, η δόξα και η «λαμπερή» ζωή.

«Ήλθε προς ημάς», γράφει ο εκ της Μ. Ασίας έλκων την καταγωγή Αποστολικός Πατήρ Ειρηναίος (130-202 μ.Χ), *«ουχί ως Αυτός ηδύνατο, αλλ' ως ημείς Αυτόν ιδείν ηδυνάμεθα. Αυτός γαρ εν τη αφάτω Αυτού δόξη ελθείν προς ημάς ηδύνατο, αλλ' ημείς, όμως, ουδέποτε, το μέγεθος της Δόξης Αυτού βαστάζειν ηδυνάμεθα»*. Και η Αγίας Γραφή λέει: *«Αλλ' εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρώπων γενόμενος»*. (Φιλιπ. Β', 7). Ο δε Ευαγγελιστής Ιωάννης με στοχασμό και παράπονο περιγράφει στο Ευαγγέλιό του την ψυχρή υποδοχή την οποίαν η ανθρωπότητα, λόγω πνευματικού σκότους και αγνοίας, επεφύλαξε στον Λυτρωτή της: *«Εις τα ίδια ήλθε και οι ίδιοι (σ.σ. οι άνθρωποι) αυτόν ουκ παρέλαβον»* (Α' 11). Την ίδια πικρία εκφράζει και ο Ευαγγελιστής Λουκάς τονίζοντας: *«ουκ ήν τόπος εν τω καταλύματι»* (Β', 7). Οίκοθεν νοείται ότι αν ο Χριστός γεννιόταν και διαβιούσε σε κάποιο πολυτελές και χλιδάτο ανάκτορο της Ιερουσαλήμ, περιστοιχιζόμενος από *«τους δοκούντας άρχειν της γης»*, ασφαλώς οι «κοπιώντες και πεφορτισμένοι», οι πτωχοί και οι ασθενείς, οι δυστυχείς και οι απελπισμένοι, δεν θα μπορούσαν να τον πλησιάσουν ούτε αυτός να θεραπεύσει τις ψυχές και τα σώματά τους.

Αναλλοίωτο παραμένει στους αιώνες το ερώτημα: Γιατί ο Χριστός γεννάται ως άνθρωπος; Ποιος ο σκοπός της Θείας Ενανθρωπήσεως; Λιτά και απέρριπτα δίνει την απάντηση η φράση του χριστουγεννιάτικου Κανόνα: *«Χριστός γεννάται την πριν πεσούσαν αναστήσων εικόνα»*. Για να οδηγήσει τον άνθρωπο από την οικτρή του κατάπτωση στην ανόρθωση και να του χαρίσει την Θέωση. Εμφαντικά ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος θα σημειώσει: *«Και ο πλουτίζων (σ.σ. Χριστός) πτωχεύει.*

Πτωχεύει γαρ ίνα εγώ πλουτίσω την αυτού Θεότητα. Και ο πλήρης κενούται...ίνα εγώ της εκείνου μεταλάβω πληρώσεως»

Καθημερινά γεννάται ο Κύριος, για να δωρήσει την σωτηρία σε όσους εκ των βροτών την επιθυμούν – διότι πολλοί είναι εκείνοι που την απαρνούνται, επιλέγοντες την πλήρη αυτονομία από το βλέμμα του Θεού – και για να έλθει δίκαιος αρωγός στην αντιμετώπιση των εγκοσμίων προβλημάτων τους. Για να καλέσει, ομοίως, αυτούς που υποφέρουν – την πλειονότητα των ανθρώπων – να έλθουν προς Αυτόν, τον «πράο και ταπεινό τη καρδία» και να βρουν ανάπαυση των παθών και των ψυχών τους (Ματθ. 11, 29). Για να διατρανώσει ότι ο πραγματικός πλούτος είναι ο πνευματικός, η ελευθερία από την πλάνη και την σύγχυση, η αποδέσμευση από τα πάθη, τον εγωισμό και την πολύμορφη αμαρτία, η νοηματοδότηση της ζωής και του θανάτου και για να τονίσει ότι πλούτο του πνεύματος αποτελούν η πίστη, η καταλαγή με τον Θεό και η χάρη του Αγίου Πνεύματος, η ενοικούσα στον χριστομίμητο άνθρωπο.

Ως «Μητρόπολι πασών των χριστιανικών εορτών» εύστοχα χαρακτηρίζει τα Χριστούγεννα ο ιερός Χρυσόστομος, προσδίδοντας σε αυτά και ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, με τις σεμνές εορταστικές εκδηλώσεις, τα σαλαγίσματα των φώτων, τα έθιμα των ημερών, τα πατροπαράδοτα κάλαντα, τις αγγελικές μελωδίες που με χέρια βελούδινα εγγίζουν τη μνήμη και ευφραίνουν την ψυχή μας, τα εύγεστα εδέσματα. Ωστόσο, επέκεινα της εξωτερικής τυπολατρίας, «ο εν σπηλαίω γεννηθείς και εν φάτνη ανακληθείς Κύριος ημών Ιησούς Χριστός» προσδοκά από εμάς, το Ποίμνιό Του, να Τον δεχθούμε ως συνοδοιπόρο της ζωής μας, ώστε να αξιωθούμε την βίωση της πραγματικής ευδαιμονίας και να υλοποιήσουμε την έννοια της σωτηριώδους προς τον συνάνθρωπο αγάπης, υπακούοντας με θεία ταπεινότητα στις διδαχές Του.